

[Stensballe.]

herom i Mindretallets Betænkning. Havde jeg udtalt eller skrevet noget tilsvarende, maatte det i hvert Fald være sket imod bedre Vidende.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein), som saa heftigt angreb denne Ordning, at jeg kan slutte mig til den højtærede Handelsministers Udtalelser imod ham. Det ærede Medlem mener, at det er noget frygteligt, der sker ved dette Lovforslags Vedtagelse, men han viste ikke en tilsvarende positiv Optræden i Udvalget, hvor jeg ikke har set noget positivt Forslag fremsat. Og hvad angaar de sidste Forhandlinger, tiltraadte det konservative Partis Repræsentanter jo, at der blev sagt til de Organisationers Repræsentanter, der var til Stede den 20., at de snarest maatte søge Handelsministeren og fremsætte deres Forslag for ham.

Jeg tror, det ligger saadan, at vil man en Rentenedsættelse, maa man ogsaa ville Midlerne dertil, og det eneste Middel, der har vist sig egnet til Gennemførelse af en Rentenedsættelse i det Omfang, som vi mener det nødvendigt, er at vedtage det foreliggende Lovforslag. Der var nemlig ingen Mulighed for at naa til en frivillig Ordning paa det skitserede Grundlag. Det fremgaar tydeligt af, hvad der offentligt er sagt, og af, hvad jeg for mit Vedkommende har faaet Meddelelse om.

Jeg skal herefter paa ny anbefale Lovforslaget til Gennemførelse her i Tinget.

Stein: Den højtærede Handelsminister opholdt sig ved, at jeg før havde sagt, at der ved denne Lovordning skete et Indgreb i Bankernes og Sparekassernes Selvstyre. Det eneste, der sker, sagde Ministeren, er jo, at der fastsættes Regler for Renten. Ja, det kommer jo an paa, hvordan man ser Tingene, og Ministeren mener altsaa, at dette er en ringe Ting. Men jeg gad vide, om man virkelig vil kunne hævde noget tilsvarende, naar man ser Tingene fra Bankernes, fra Sparekassernes, fra Samfundets Side. Hvad der sker, er jo nemlig det, at man berøver Pengeverdenen det, der er det afgørende for den, Retten til at sætte Renten, Retten til at sætte Prisen paa Pengene. Hvad er der saa tilbage? Den højtærede Handels-

minister henviste til, at det altid havde været saaledes her i Landet og i andre Lande, at Renten blev fastsat ved et Diktat, nemlig ved et Diktat af Landets Nationalbank. Ja, men der er den ganske afgørende Forskel, at Landets Nationalbank til enhver Tid har fastsat Diskontoen, Prisen paa Pengene, under Hensyn til Markedsforholdene, under Hensyn til det, der skete i det frie Marked, og til de særlige Forhold, som kunde indtræde. Det er det, der savnes her. I dette Øjeblik er der ikke Kontakt mellem Kravene om en Rentenedsættelse og Markedsforholdene, og man har ikke villet gaa til det, som man skulde være gaaet til, at sætte ind paa at faa Obligationskurseine tvunget i Vejret og derigennem Renten sat ned. Den højtærede Handelsminister sagde, at man var vant til at se Renten fastsat ved et Diktat af Nationalbanken. Nu er Forholdet det, at Nationalbanken ikke længer er en fri Bank, nu er Nationalbanken Staten; det er Staten, det er Ministeren, der fastsætter Renten, der er ingen Frihed i det. Og her gaar man det Skridt videre at sige, at Renten i dette Land ikke kan forhøjes uden ved Lov. Det vil sige, at Pengeinstitutterne, at det økonomiske Samfund i en given Situation staar værgeløst og ikke har anden Udvej til at redde sig ud af Situationen end at gaa til Lovgivningsmagten. Og er det tilfredsstillende, hvis der skal handles hurtigt? Jeg tror det ikke.

De øvrige Bemærkninger, den højtærede Handelsminister fremsatte, tror jeg ikke jeg behøver at opholde mig ved. Ministeren mente, at naar man kunde naa saa langt ad frivillig Vej, som der var Tale om, kunde der heller ikke ske nogen større Skade ved at gaa Tvangsvejen. Jeg har allerede svaret paa dette, saa det skal jeg lade ligge.

Den ærede Ordfører (Stensballe) opholdt sig ved en Passus i Mindretallets Betænkning, hvori der staar, at hvis man havde været indstillet derpaa, vilde man være kunnet naa til en frivillig Ordning, og den ærede Ordfører mente, at det ikke vilde være let for den, der havde konciperet Mindretalsbetænkningen, at forsvare, hvad der staar. Jeg staar for mit Vedkommende fuldt og helt ved, hvad skrevet staar. Jeg forstaar paa den anden Side meget vel, at det ærede Medlem har det vanskeligt, naar han skal